

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **N. T. T., státní příslušnost Vietnam**, neznámého pobytu, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem v Brně, Příkop 834/8, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem 13 Chu Van An, Hanoj, Vietnam, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

T a k t o:

- I. **Zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 28. 12. 2016 vrátil žalobkyni žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky byl nezákonný.**
- II. **Žalovanému se přikazuje obnovit stav před zásahem, tj. převzít od žalobkyně zpět její žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky s předloženými náležitostmi.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.228 Kč k rukám zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 11. 1. 2017 domáhala u Městského soudu v Praze ochrany před nezákonným zásahem Velvyslanectví České republiky v Hanoji, (dále jen „ZÚ Hanoj“). Uváděla, že dne 28. 12. 2016 se osobně dostavila na ZÚ Hanoj, za účelem podání žádosti o udělení dlouhodobého víza a žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky ve smyslu § 30 a násl. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve

znění pozdějších předpisů, předpisů, (dále „zákon o pobytu cizinců“), za účelem společného soužití rodiny s manželem.

Žalobkyně registraci v systému VISAPOINT měla pouze pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, tento postup zvolila proto, že se jejímu manželovi nepodařilo jiný účel registrace zajistit a registrace je přitom nezbytná k vstupu do prostor ZÚ Hanoj v úředních hodinách. Při vstupu do brány ZÚ Hanoj, kam se dostavila žalobkyně se svým právním zástupcem, byla zkontrolována její totožnost a ověřena registrace v systému VISAPOINT. Poté byla vyzvána k předání svých žádostí a dokumentů, po provedení jejich kontroly jí pracovník žádosti vrátil s tím, že se jedná o instrukci Ministerstva zahraničních věcí. Přestože byly žalobkyni vráceny žádosti o povolení pobytu na území České republiky s veškerými náležitostmi zpět, nebyla jí vydána písemná informace podle § 53 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

Nezákonný zásah spatřovala žalobkyně v jednání pracovníka žalovaného, který dne 28. 12. 2016 nejprve převzal její žádosti s předloženými náležitostmi a potom jí je vrátil, ač k tomu nebyl zákonný důvod.

Žalobkyně namítala, že nezákonný zásah žalovaného nic nemění na tom, že osobním předáním obou žádostí byla zahájena řízení o těchto žádostech, v důsledku jejich nezákonného vrácení žalobkyni, však věcně příslušné Ministerstvo vnitra tyto žádosti nemůže projednat. Se svým podáním se domáhala, aby soud rozhodl, že odepření vstupu žalobkyni dne 23. 11. 2016 na ZÚ Hanoj byl nezákonný zásah.

Žalovaný správní orgán se k žalobě nevyjádřil, až doručení ZÚ Hanoj bylo vykázáno dne 23. 3. 2017.

Ministerstvo zahraničních věcí, které v tomto řízení nemá postavení účastníka řízení, sdělilo dne 2. 3. 2017, že žalobkyně sice předložila ZÚ Hanoj své žádosti, ale učinila tak v návaznosti na registraci v systému VISAPOINT za zcela jiným účelem, a proto ZÚ Hanoj nemohl žádosti žalobkyně přijmout.

Žalobkyně ve své replice ze dne 5. 6. 2017 uvedla, že i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. srpna 2016, č. j. 2 Azs 128/2016-54, konstatoval: „*Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že nastavení systému VISAPOINT žadatelům nezaručuje sjednání termínu podání žádosti, ale obvykle toliko informuje, že v okamžiku pokusu o registraci nebyly žádné termíny pro podání žádosti volné. Je přitom zřejmé, že v případě zastupitelských úřadů ve státech s vyšším zájmem cizinců o získání povolení k pobytu na území České republiky tak může docházet k situacím, kdy termín k podání žádosti nelze sjednat i po dobu značně přesahující 30 dnů, natožpak aby případně sjednaný termín do takovéto lhůty spadal. Nejvyšší správní soud tedy ani ve světle stěžovatelovy kasační argumentace neshledal svůj dříve zaujatý názor stran vlivu nedostatku registrace žadatele o povolení k pobytu v systému VISAPOINT k podání žádosti o udělení pobytového povolení nesprávným*“. Žalobkyně poukázala na to, že žalovaným stanovené dvě hodiny týdně, rozvržené do dvou dnů v týdnu, pro podání žádostí v tzv. „živé frontě“, jsou s ohledem na počty žadatelů zcela nedostačující. Z žádného právního předpisu nevyplývá

oprávnění žalovaného omezovat čas pro příjem podání na tak krátkou dobu. Podání by měla být přijímána kdykoliv v pracovní době.

Žalobkyně dále uvedla, že v rámci správního řízení může být zahájeno několik řízení o žádostech žadatelů, avšak v řízení nesmějí být dvě stejné žádosti, a žalobkyně tohoto práva využila. Žalobkyně podotkla, že registraci v systému VISAPPOINT měla, a že § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nehovoří o tom, že by žalovaný byl oprávněn vyžadovat registraci pro podání na konkrétní účel pobytu.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního žalobkyně ani žalovaný správní orgán se nevyjádřily.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze rozhodoval podle ustanovení § 87 odst. 1 soudního řádu správního na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném do 14. 8. 2017, Zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti. Zastupitelský úřad umožní cizinci podání žádosti nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy cizinec o stanovení termínu podání žádosti požádal.

Podle nové právní úpravy zákona o pobytu cizinců, která nabyla účinnosti dnem 15. 8. 2017:

Podle § 169f žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.

Podle § 169h odst. 1 písm. a) žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu je nepřijatelná, jestliže cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem,

Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52:

I. V řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.), jenž měl spočívat v tom, že pracovník zastupitelského úřadu bránil žadateli v osobním podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, neboť žadatel nebyl pro účely podání žádosti registrován v systému Visapoint přidělujícím potenciálním žadatelům o víza termíny k návštěvě daného zastupitelského úřadu za účelem podání žádosti, je žalovaným správním orgánem daný zastupitelský úřad. Místní příslušnost krajského soudu se v takových případech řídí podle sídla Ministerstva zahraničních věcí.

II. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.), jenž měl spočívat v tom, že pracovník zastupitelského úřadu bránil žadateli v osobním podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, neboť žadatel nebyl pro účely podání žádosti registrován v systému Visapoint přidělujícím potenciálním žadatelům o víza termíny k návštěvě daného zastupitelského úřadu za účelem podání žádosti, může být důvodná i tehdy, jestliže se dotyčnému žadateli podařilo tuto žádost zastupitelskému úřadu podat tak, že se na ni hledí jako na účinně podanou.

V inkriminované věci je nesporné, že s ohledem na citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, je žalovaným správním orgánem ZÚ Hanoj. Žalobkyně proto nepochybila, když takto ve své žalobě označila žalovaný správní orgán.

V inkriminované věci je rovněž nesporné, že žalobkyně měla registraci v systému VISAPOINT pro podání žádosti o dlouhodobé vízum, byť se jednalo o dlouhodobé vízum za účelem podnikání. Žalobkyně se dne 28. 12. 2016 se osobně dostavila na ZÚ Hanoj, za účelem podání žádosti o udělení dlouhodobého víza a žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky, za účelem společného soužití s manželem. Žalobkyně tedy měla registraci v systému VISAPOINT pro podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, jak vyžaduje zákon o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze musel přisvědčit žalobkyni, že v době podání její žádosti ustanovení § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nestanovilo, že by byl žalovaný oprávněn vyžadovat registraci pro podání žádosti pro konkrétní účel pobytu. Takovýto požadavek nepřinesla ani novela provedená zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

Nové ustanovení § 169h odst. 1 písm. a) sice zavádí institut nepřijatelnosti žádosti, nicméně ani ze znění tohoto ustanovení nelze dovodit oprávněnost tvrzení Ministerstva zahraničních věcí a faktický úkon ZÚ Hanoj, že lze by bylo lze nepřijmout žádost žalobkyně podanou dne 28. 12. 2016. Zákon o pobytu cizinců ode dne 15. 8. 2017 stanoví *expressis verbis*, že žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu je nepřijatelná, jestliže cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem.

V inkriminované věci je nesporné, že žalobkyně si termín k podání své žádosti předem sjednala prostřednictvím registrace v systému VISAPOINT. V tento den 28. 12. 2016 se na

ZÚ Hanoj skutečně dostavila a své pobytové žádosti za účelem sloučení rodiny pracovníku ZÚ Hanoj předložila. Odmítnutí těchto žádostí včetně připojených dokladů a jejich vrácení žalobkyni je tedy nutno považovat za nezákonný zásah žalovaného s ohledem na ustanovení § 17 odst. 2, resp. § 169f a § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů postupoval podle § 87 odst. 2 soudního řádu správního a podané žalobě vyhověl.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z žaloby, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, dále 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 10.228 Kč, včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. září 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: J. V.